

tröttheten genomtränger, staden är en grå sjö av ingenting, molnen vaga slöjor av en annan tid. tröttheten, den allgenomsyrande tröttheten, ur vilken några blå växter reser sig makligt. dagen, monotonin, ledan, allt det förflutna, allt det framtida trötta, solen en tung och dallrande klocka av ljus. jag beger mig neråt på gatan och möts av människor utan ansikten, fåglar söker sig till deras läppar och flyger därifrån med små, spröda frön att plantera i trädens hjärnor. jag är trött, tröttheten som en viskning om döden, ett sällsamt gift tränger in och söver mig. bortom dagen blå bergsryggar reser sig någonstans, en vag andning av en annan längtan, ett stråk av blått bakom träden i skymningen. tröttheten som en grå sjö i staden, jag sitter vid vattenbrynet, och mina händer löses upp till vaga dimmor; slöjor av rök som förflyktigas i en sky av naken monotoni,